

Книги Еліс Осман

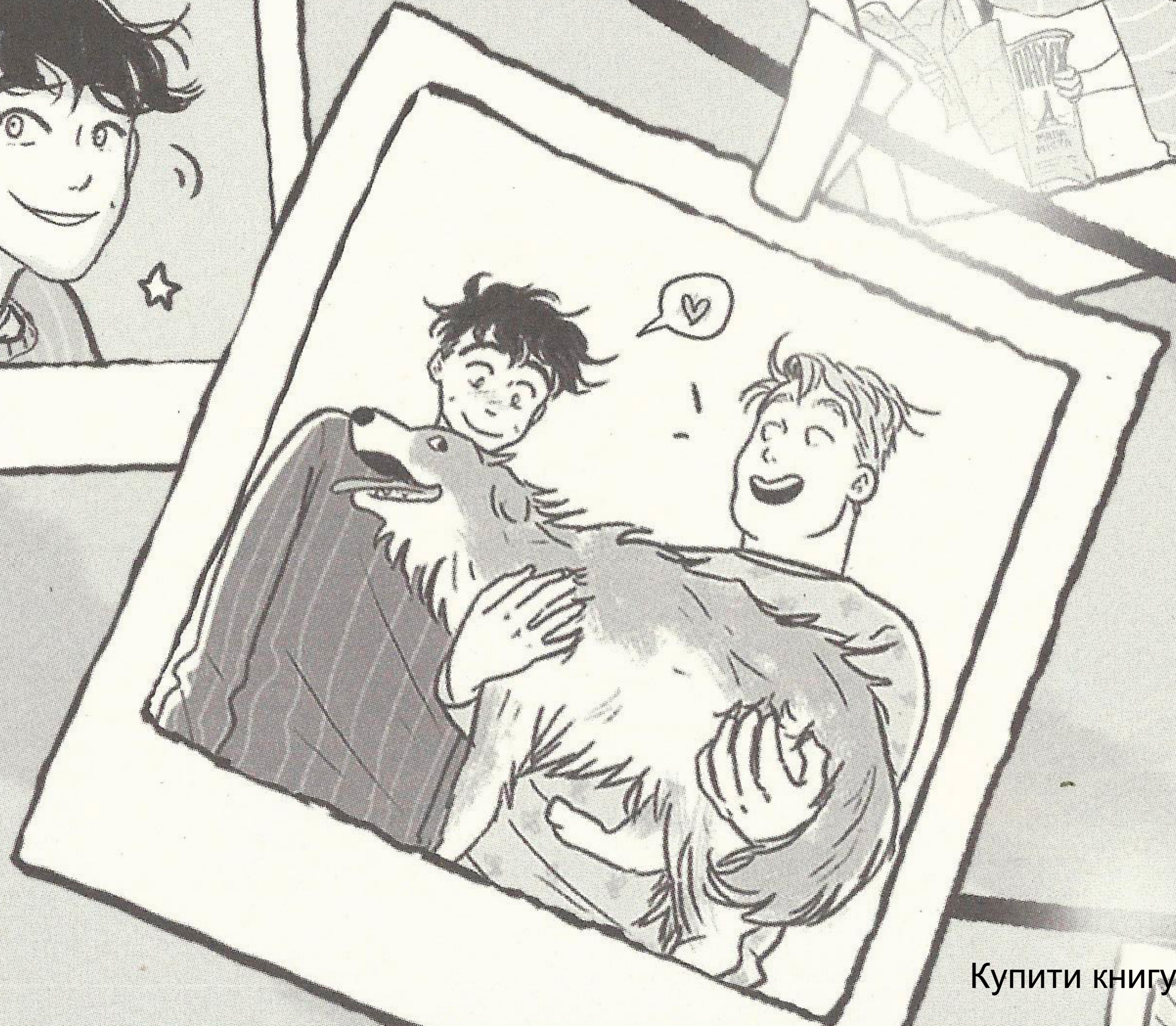
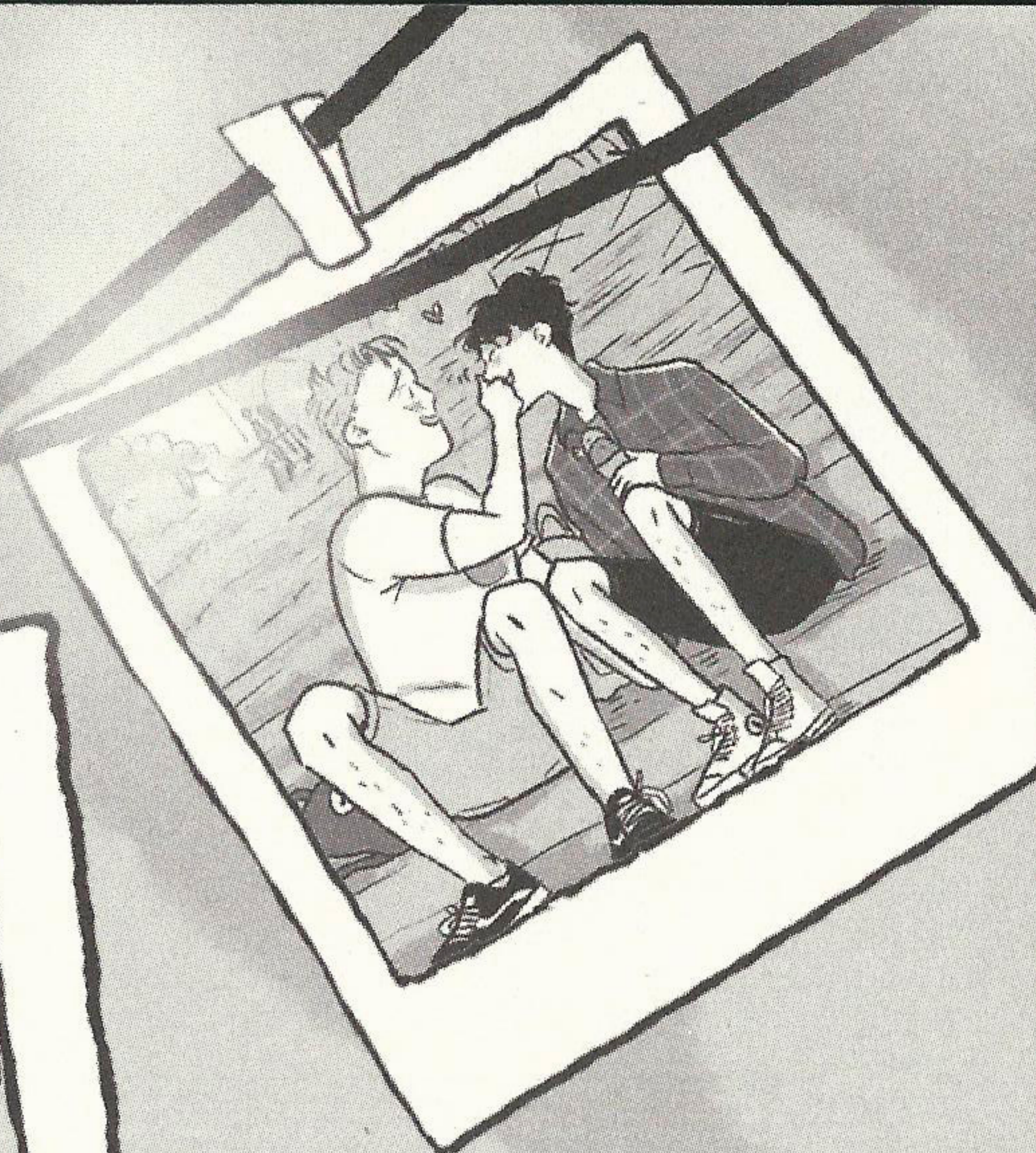
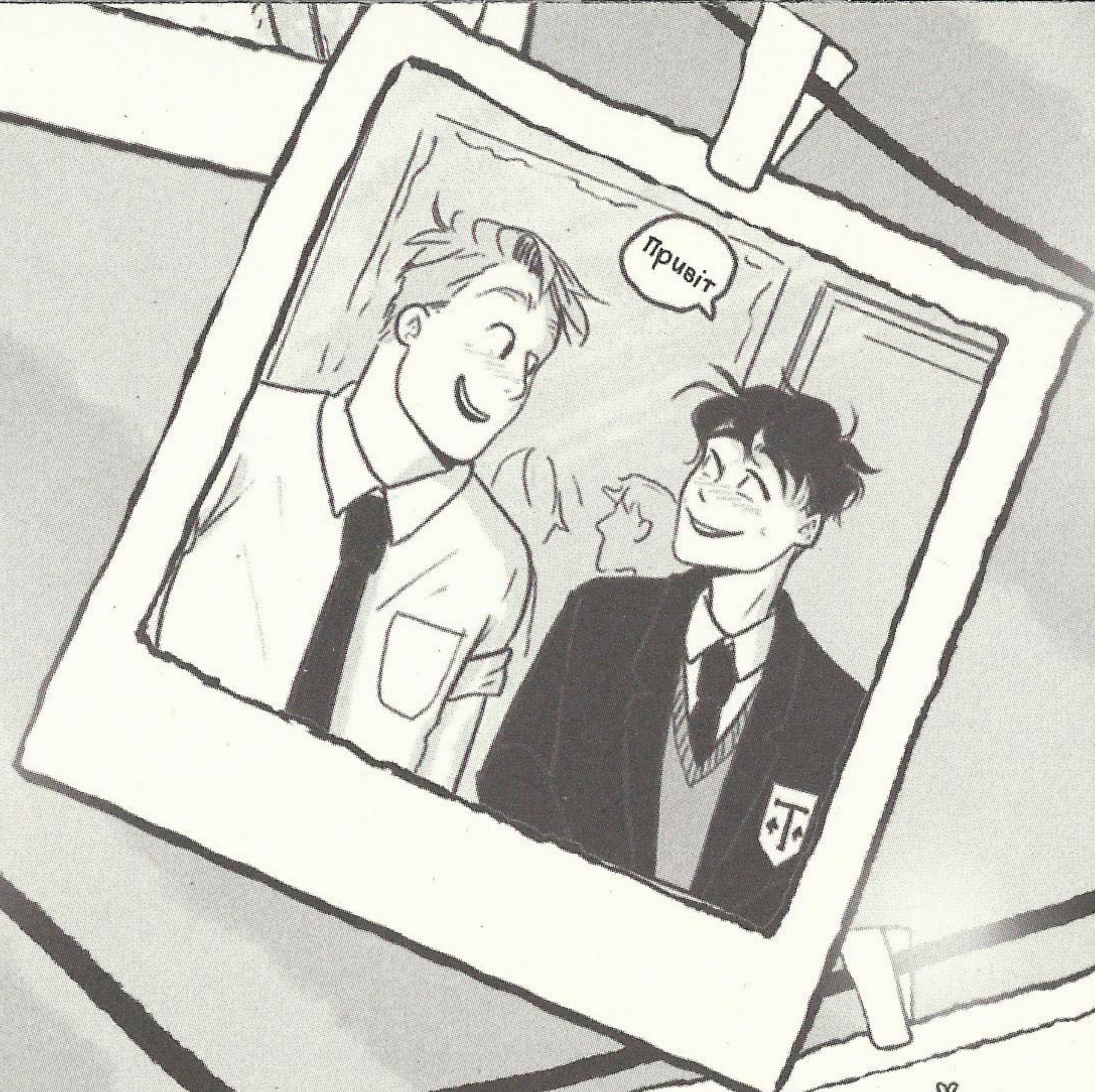
СОЛІТЕР
РАДІОМОВЧАННЯ
НАРОДИТИСЯ ДЛЯ ЦЬОГО
НЕКОХАНА

Новели Еліс Осман

НІК І ЧАРЛІ
ЦІЄЇ ЗИМИ

Графічні романи Еліс Осман

КОЛИ ЗАВМИРАЄ СЕРЦЕ ТОМ 1
КОЛИ ЗАВМИРАЄ СЕРЦЕ ТОМ 2
КОЛИ ЗАВМИРАЄ СЕРЦЕ ТОМ 3
КОЛИ ЗАВМИРАЄ СЕРЦЕ ТОМ 4
КОЛИ ЗАВМИРАЄ СЕРЦЕ ТОМ 5
КОЛИ ЗАВМИРАЄ СЕРЦЕ ТОМ 6

Байдужі, аж далі нікуди, – сказала Елізабет
і розсміялась. – Ой, Джейн! Стережися!

Лізонько, не думай, що я слабка і що мені
щось загрожує.

Гадаю, що тобі сильно загрожує його кохання до
тебе, котре може спалахнути з новою силою.

*«Гордість і упередженість», Джейн Остін**

* пер. з англ. В. Горбатько. – Харків: Фоліо, 2018.

ОДИН

Чарлі

Як президент Тругемської гімназії я зробив багато речей. Напився вина на батьківських зборах. Тричі сфотографувався з мером. Одного разу випадково довів до сліз семикласницю.

Однак ніщо з цього не було так неприємно, як забрати у всіх учнів 13-го класу насолоду від останнього шкільного дня, а саме цього від мене очікував наш класний керівник, містер Шеннон.

Варто, напевно, зазначити, що останні два роки я зустрічаюся з Ніком Нельсоном, який, власне, і був одним із тих тринадцятикласників.

– Це ж нескладно для тебе, правда? – містер Шеннон спирається на парту в загальній кімнаті, де я мав би готуватись до іспитів, але натомість

дивлюсь концерти Мака Демарко на телефоні. — Це все трохи вийшло з-під контролю, і мені здається, що вони радше послухають тебе, ніж мене, якщо ти розумієш, про що я.

— Емм... — я кидаю погляд на свого друга Тао Сюя, який сидить поруч зі мною і поїдає шоколадне драже з пачки. Він здіймає на мене брови, ніби промовляючи: «Ну ти і влип, чуваче».

Я не дуже хочу погоджуватися.

Останній день випускного класу — тематичний, присвячений «Шкільному мюзиклу»*. Тринадцятикласники завісили напис «Тругем» на шкільних воротах гігантською вивіскою «Іст Гай»**. На комп'ютерах у класах вони повмикали саундтрек до фільму, тож хай де ти є у школі — всюди чуєш якусь пісню зі «Шкільного мюзиклу», тільки не зовсім зрозуміло, звідки саме. Під час перерви на футбольному полі

* *High School Musical* (ориг.) — американський телевізійний фільм 2006 року, випущений компанією *Walt Disney Pictures*, режисер — Кенні Ортеґа.

** *East High* (ориг.) — назва школи, у якій відбуваються події фільму «Шкільний мюзикл».

тринадцятикласники провели флешмоб під гаслом «What Time Is It»*.

Усі вони прийшли до школи вдягнуті або в червону баскетбольну форму, або у форму чирлідерок. Нік, на жаль, обрав форму баскетболіста.

На довершення до всього («Шкільний мюзикл» тут уже ні до чого), тринадцятикласники побудували на тенісному корті фортецю з картонних коробок і влаштували в ній барбекю.

— Я просто хочу, щоб вони перенесли барбекю назовні, — говорить Шеннон, вочевидь, розуміючи, як мені неохота заходити до картонної фортеці й просити півтори сотні старших за мене людей урвати розвагу. — Сам розумієш. Це заходи безпеки. Якщо хтось обпечеться, то з розлюченими батьками доведеться розбиратися саме мені.

Він хіхікає. За декілька місяців мого президентства містер Шеннон уже цілковито мені

* З англ. «Котра Година» — вступний саундтрек до фільму «Шкільний мюзикл: Канікули», 2007 р.

довірився. Це досить кумедно, бо я вкрай рідко роблю те, про що він мене просить.

Мати на своєму боці як учителів, так і учнів. Не наживати ворогів і не заводити забагато друзів.

Ось моя порада, як пережити шкільні часи.

– Так, звісно, без питань, – кажу я.

– Ти просто знахідка, – вказує він на мене пальцем, ідучи. – Не засиджуйся довго над книжками!

Тао дивиться на мене, все ще запихаючи шоколад до рота.

– Ти ж не збираєшся вступати в сутичку з тринадцятикласниками, чи не так?

– Ні, – сміюся я. – Я просто піду подивлюся, чим вони займаються, і скажу їм, щоб остерігалися Шеннона.

Інший мій друг, Елед Ласт, дивиться на мене з протилежного боку столу. Він уже годину виділяє маркерами важливі моменти у своїх конспектах із математики.

– Принесеш мені бургер?

Я підводжуся зі стільця й одягаю піджак.

– Якщо там ще щось буде.

Дванадцятикласники вже поїхали на канікули, і єдина причина, чому я досі тут, – це те, що мені зручніше готуватися до іспитів у школі, ніж удома. У Тао й Еледа схожа ситуація.

Утім, правду кажучи, жодному з нас не хочеться бути тут. Сьогодні, певно, найспекотніший день цього року, і я краще десь приліг би з пакетом льоду на чолі.

У нас із Ніком є плани на ці вихідні. Тепер він нарешті вільний від усіх шкільних справ, а я зроблю собі невеличку перерву від навчання. Сьогодні четвер; я залишаюся у нього на ніч. Завтра ввечері ми йдемо на вечірку до Гаррі, де будуть усі старшокласники. У суботу збираємося на пляж. У неділю – до Лондона.

Не те щоб ми й так не проводили разом кожні вихідні. Не те щоб ми й так не бачились щодня.

Якби три роки тому мені хтось сказав, що до сімнадцятиліття я вже матиму дворічний досвід стосунків, я розсміявся б йому в обличчя.

– ЧАРЛІ СПРІНГ!

Коли я заходжу до картонної фортеці, над входом якої висить банер із написом «ДИКІ КОТИ!»*, до мене прямує Гаррі Грін із простягнутими руками. Він у костюмі чирлідерки зі «Шкільного мюзиклу», розмір якого більше пасував би дванадцятирічній дівчинці. А ще цей костюм значно більше відкриває стегна, ніж це доречно для школи.

Фортеця – величезна: нею зайняли два тенісних корти. Окрім неймовірної кількості картону, тринадцятикласники також знесли сюди щонайменше десять столів із різних класів і влаштували поміж двома кортами повноцінне барбекю. Кілька людей роздають бургери й булочки. З розташованої в кутку бездротової колонки лунає Vampire Weekend.

Тут зібралася більшість учнів 13-го класу – якщо не всі. Порівняно з рештою школи, це досить велика учнівська група: багато дівчат із випускного класу Гіггса перейшли до Тругема після того,

* *Wildcats* (ориг.) – назва шкільної команди з баскетболу у фільмі «Шкільний мюзикл».

як у їхній школі сталася велика пожежа й згоріло кілька будівель. Довга історія.

– Що думаєш? – питає Гаррі, кладучи руки на стегна, й обдаровує мене широкою усмішкою.

Гаррі Грін, чия чуприна здається вищою за нього самого, є, напевно, найбільш одіозною особистістю у цілій школі. Частково через кількість вечірок, які він влаштовує, а частково через те, що він ніколи не затикається.

– Про фортецю чи про твої стегна? – здіймаю я брови.

– І про те, і про інше, чуваче.

– І те, й інше – супер, – говорю я з убивчою серйозністю. – Гарна робота. Так тримати.

Гаррі робить бічний випад.

– Я знав, що спідниця виявиться вдалим рішенням. Варто вдягатись так частіше.

– Безсумнівно.

Колись Гаррі був досить неприємною людиною: зокрема, він був серед когорти старших хлопців, що знущалися з мене, коли я був молодшим і до того ж єдиним хлопцем у школі, який зробив